

Ο ΠΑΡΘΕΝΩΝΑΣ

— ΔΙΟΥΡΑΜΒΟΣ —

[Γραμμένο ἔνα δευτερόν επάνω στὰ σκαλοπάτια τοῦ Παρθειῶνος].

προορισμὸν τῆς ζωῆς τῆς. Τοιαύτη μήτηρ δὲν θὰ ἐξα-
σφαλίσῃ τὸ μέλλον τῶν τέκνων τῆς διὰ τῶν χρημάτων
τοῦ συζύγου τῆς ἢ διὰ διπλωμάτων, ἀλλὰ θὰ ἀναπτύξῃ
ἐν αὐτοῖς ἐκείνην τὴν τάσιν πρὸς αὐταπάργνησιν, τὴν
ὁποῖαν ἡ ἰδία ἐν ἑαυτῇ διακρίνει, θὰ ἀναπτύξῃ ἐν αὐτοῖς
τὴν ἰδέαν τοῦ ἀληθοῦς κόπου ἔστω καὶ μὲ κίνδυνον ἢ
θυσίαν τῆς ζωῆς των, διότι τοιαύτη εἶνε ἡ θέλησις τοῦ
Θεοῦ. Γνωρίζει δὲ οἱ ἐν τῷ ἀληθεῖ τούτῳ κόπῳ ἔγκει-
ται ἡ εὐτυχία τῆς ζωῆς. Τοιαύτη μήτηρ δὲν θὰ ἐρωτᾷ
τοὺς ἄλλους τί πρέπει νὰ πράττῃ ἢ ἰδία ὅλα θὰ τὰ
γνωρίζῃ καὶ οὐδὲν θὰ φοβῆται.

Ἐὰν εἰς ἄνδρα ἢ εἰς γυναῖκα ἄτεκνον ὑπάρχωσιν
ἀρφιβολαί, εἰς τί ἀρά γε συνίσταται ἡ ἐκπλήρωσις τῆς
θελήσεως τοῦ Θεοῦ, εἰς τὴν γυναῖκα-μητέρα τοῦτο εἶνε
σαφέστατα καθωρισμένον. Καὶ δὲν αὕτη εὐπειθὴς, ἐν
τῇ ἀπλότῃ τῆς ψυχῆς τῆς, ἐξεπλήρωσε τὴν θέλησιν τοῦ
Θεοῦ ἰσχυμένη εἰς τὸ ὑψιστον σημειὸν τῆς εὐτυχίας, μέ-
χει τοῦ ὁποίου εἶνε δυνατὸν νὰ φθάσῃ ἀνθρώπινον ὄν,
χρησιμεύει ὡς πολικὸς ἀσὴρ καθοδηγῶν πάντας τοὺς
ἀνθρώπους τοὺς φερομένους πρὸς τὴν εὐτυχίαν. Μόνον
ἡ μήτηρ δύναται πρὸ τοῦ θανάτου ἡσυχῶς νὰ εἴπῃ εἰς
ἐκείνον ὃ ὁποῖος τὴν ἀπέστειλεν εἰς τοῦτον τὸν κόσμον
καὶ εἰς ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ὑπερέβη διὰ τῆς γεννή-
σεως καὶ ἀνατροφῆς τέκνων ἀγαπητῶν, μόνον αὕτη
δύναται ἡσυχῶς νὰ εἴπῃ εἰς ἐκείνον τοῦ ὁποίου τὸ ἔργον
ἐτελείωσε «Νῦν ἀπολύεις τὸν δούλον σου, Δέσποτα».
Τοῦτο δὲν εἶνε ἡ ὑψίστη τελειότης πρὸς τὴν ὁποῖαν πάν-
τες οἱ ἄνθρωποι φέρονται. Μόνον τοιαῦται γυναῖκες
προετοιμάζουσι τὰς νῆας γενεᾶς τῶν ἀνθρώπων καὶ διὰ
τῆς ἀνατροφῆς αὐτῶν ἐνθιμίζουσι τὴν κοινωνικὴν γνώ-
μην καὶ διὰ τοῦτο εἰς τὰς χεῖρας τῶν γυναικῶν τούτων
ἔγκειται ἡ μόνη σωτηρία τῶν ἀνθρώπων ἐκ τῶν ὑπαρ-
χόντων καὶ ἐπαπειλούντων κακῶν τοῦ αἵματος μας.

Ναί, γυναῖκες-μητέρες, εἰς τὰς χεῖρας ὑμῶν ἔγκειται
ἡ σωτηρία τοῦ κόσμου!

ΛΕΩΝ ΤΟΛΣΤΟΙ

Μετάφρασις Π. Παναγοπούλου

Ἐν Νοβορωσίσκ.

Τὸ Μέτωπο εἶμ' Ἐγώ.—

Καὶ τῶν κακῶν Μου ὀχτρῶν ἡ βαρβαρότης,

—Τῶν ὀχτρῶν Μου ἡ μάνητα καὶ τ' ἄχτι,—

Κι' ὅ,τι κακὸ Μοῦ βουληθήκατε—ὅ,τι—

Συντρέμμα ὀμπρὸς Μου, καὶ τρεῖραλα, καὶ στάχτη.

Γιατί τὸ Μέτωπο εἶμ' Ἐγώ....

*

Κυττάω βαρεῖα κι' ὀλοῦθε.—

Κι' ὀλοῦθε τὴ ματιά Μου Ἐγὼ τὴ στέλνω.

—Καὶ τὴ στέλνω ὡς τὰ γλυκόθαρμα πελάη

ὅπου τὸ ἡλιόγευμα πικρὸ κατασταλάει,—

Κι' ὡς τ' ἄβλα κορφοβούνια Ἐγὼ τὴ στέλνω,

Καὶ γὰρ μανδύα—τὰ χρυσὰ τὰστρα παίρνω.

Γιατί τὸ Μέτωπο εἶμ' Ἐγώ, εἶμ' Ἐγώ...

*

Τιτανικὸ Λουλούδι Ἐγώ.—

Κι' ἀπὸ τὰ βύθη τῶν Αἰώνων ἀναδίνω,

—Κ' εἶμαι ἡ Πέτρα ἡ Σκέψι, καὶ τὸ Μάρμαρο—τὸ Κεῖνο.

Κι' οὔτε θὰ μαρᾶθῃ, οὔτε θὰ σαλέψῃ

Τὸ Μάρμαρο—τὸ Κεῖνο, ἡ Πέτρα—ἡ Σκέψι.

Καὶ θυμᾶμαι, τ' ἀλαργινὰ πικροθυμᾶμαι,

Κι' οὔτε κλαίω—μόνο βαρνοκοιμᾶμαι.

*

Ἀρροί, τριγύρω μου, οἱ Προσκυνητάδες

—Οἱ Προσκυνητάδες κ' οἱ Διαβάτες—

Μέσ' τῆς κολῶνης, κι' ἀπὸ τοὺς στυλοβάτες

Πᾶνε κ' ἔρχονται ἀπὸ χρόνια κι' ἀπὸ χρόνια

Μὲ τὰ καλοκαίρια καὶ μὲ τὰστρα χιόνια,

Ἀνάμεσ' ἀπ' τοὺς στυλοβάτες

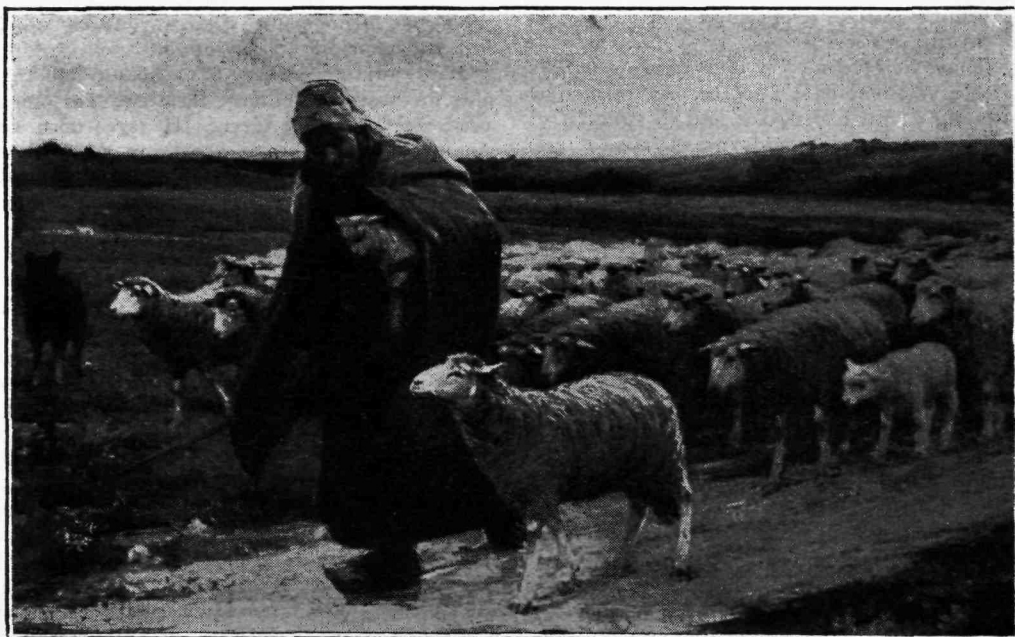
Οἱ Διαβάτες.

Καὶ περπατᾶνε, τριγύρω περπατᾶνε

Κι' οὔτε κλυτὲς—μοναχὰ ποῦ Μὲ κυτᾶνε...

Ὀκτώβριος 1910

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΔΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

Engène Boulet

Τὸ νεογέννητον